

BOGĂȚIA ȘI MĂNTUIREA

† Cuvânt la Duminica a 26-a după Rusalii

Tot cel ce adună averi și se leagă cu mintea și cu inima de banii săi, de averile sale și de dezmiardările trupului său, acela nu în Dumnezeu se îmbogățește, ci în prăpastia iubirii de bani și a iubirii de averi se aruncă pe sine, spre a lui veșnică pierzare. Cel ce adună bani peste bani și averi, iar la milostenie nu se gândește, unul ca acela din zi în zi își mărește povara sufletului său, își mărește prăpastia căderii sale în muncile iadului, căci cu cât adună mai multă avere, cu atât se face mai departe de Dumnezeu și mai adânc se scufundă în grijile sale cele viclene ale veacului de acum. Nu toată bogăția este spre osândă. Că cel ce adună cu dreptate bani și averi, dar nu-și lipește inima de nimic, ci, dimpotrivă, ajută pe cei săraci și face multe milostenii, unul ca acela se mântuiește mai ușor decât cel sărac care cârtește și se lipește cu mintea și inima de puținele sale agoniseli. Aceasta ne-o dovedesc numeroase exemple de bogați evlavioși, dregători de țări și chiar sfinți care aveau avuții, precum dreptul Iov, dar fiind foarte credincioși și milostivi, pe mulți săraci îi scăpau de la moarte, zideau biserici și mănăstiri, case de oaspeți, spitale. Astfel, pentru milostenia și iubirea lor de Dumnezeu și de oameni, se mântuiau înaintea multora. Deci nu averea pierde sufletul omului că toate sunt create bune de Dumnezeu, ci întrebuintarea ei rea și robirea inimii și a minții noastre de cele materiale și de plăceri. Nimeni dintre noi nu se poate considera astăzi bogat și stăpân pe averi. Toți sunt aproape la fel în cele din afară, dar destul de diferiți în cele dinlăuntru.

Adică în tăria credinței, în viața curată, în râvna pentru rugăciune, în post, în smerenie și în iubirea aproapelui. Înaintașii și părinții noștri de demult aveau averi puține și copii mulți dar aveau și credință multă. Ei făceau toate cu rugăciune și mulțumire, ca înaintea lui Dumnezeu, care vede și știe inimile noastre. Ei își împărțeau puținele averi în trei părți. Cea mai mare parte o foloseau pentru casă, pentru familie. A doua parte o dădeau danie bisericilor care se zideau din nou și pe la mănăstiri ca să fie pomeniți toată viața. Iar a treia parte din avere o dădeau milostenie la cei săraci și suferinzi ca să se roage pentru ei. Așa să facem și noi. Din puținul cât îl avem să folosim cea mai mare parte pentru întreținerea familiei, a copiilor, a vieții pământești. O altă mică parte să dăm pe la bisericile care se repară și se înnoiesc, căci miluim casa Domnului în care se face zilnic Sfânta Liturghie și ne ajută la mântuire. A treia parte, fie și cât de puțin, să o dăm la săraci, la cei bolnavi și pentru pomenirea morților, că pe ei nu are cine să-i mai ajute, și vom avea mare plată. Să avem grijă să nu cheltuim banii din puțina avere, pe haine scumpe, pe lux, pe mâncăruri alese, pe distracții rele și beții, că prin aceasta ne adunăm osândă.

DEPARTE DE DESĂVÂRȘIRE

E limpede pentru oricine că în lume cele mai multe lucruri nu sunt bune, că nemulțumirea umblă printre oameni căutând pe cine să înghită și înghițind pe mulți, că nervii prea întinși nu mai permit relații pașnice între oameni, că oboseala, alergătura și stresul ne distanțează de tihna după care tânjim cu trupul și cu sufletul; că oamenii sunt egoiști, avari și răi; că cei sus-puși se îngrijesc de propriul bine călcând pe cei neputincioși. Oamenii ajung bețivi, familiile se împrăstie, copiii fumează și înjură, elevii de liceu devin teroriștii propriilor profesori, hoții fură prin autobuze. Informațiile de tot felul circulă și dau formă minților care le primesc. Informarea nu este un adaos de cunoștințe, cum s-ar crede, ci factor care îți dă o formă bună sau nebună, care te deșteaptă sau te prostește. Și așa, însetată de informații, lumea se adapă din știri despre oameni, despre bârfe privitoare la vedete și altele care au menirea de a ne deforma la minte, de a face să ni se pară că știm mai multe în vreme ce prinde rădăcini în noi prostirea. Fața văzută a lumii ne aduce revoltă, pe bună dreptate. Lumea s-a înrăit cu adevărat. *Dar cine e lumea? Și cine suntem noi? Nu suntem parte a lumii? Dar noi suntem partea bună a ei. Dacă îi înjurăm pe alții că sunt proști, că fură, că sunt răi, înseamnă că noi suntem pe dos față de ei. Aceasta este păcăleala de sine a fiecăruia dintre noi, că suntem buni în fond. Și faptele noastre arată că suntem cumsecade: salutăm vecinii, glumim, nu ne batem, nu furăm de la nimeni. Ba mai mult, mergem și la biserică, ținem post, dăm de pomană, ne împăcăm bine cu toată lumea. Toate dovedesc că suntem buni. Un lucru însă se face probă contrarie: faptul că în lume răul a luat amploare. Suntem tentați să ne revoltăm: ce treabă am eu cu ce fac alții? Dar nu suntem îndreptățiți la asta, pentru că ce fac alții mă privește, iar dacă lumea merge rău nu port eu toată vina, dar sigur port o parte din vină, întrucât „noi, cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora”. Tocmai pentru că sunt „departe de desăvârșire” nu ajut cu nimic lumea în care trăiesc. Sunt departe de a împlini porunca dumnezeiască „Fiți desăvârșiți!” Eu mă leg de restul oamenilor prin împreuna-viețuire în lume și prin purtarea aceleiași firi umane. Ceea ce fac eu îi atinge pe alții și ce fac alții mă atinge pe mine. De aceea am responsabilitate față de tot și dacă nu-mi place cum e lumea, nu să mă vait e nevoie, ci să lucrez la propria mea desăvârșire. Iar aceasta nu se confundă cu a fi om cumsecade în cele exterioare, ci înseamnă a fi pe placul lui Dumnezeu în cele ascunse ale inimii. Omul are asemenea puteri, încât poate răspândi în jurul său binele sau răul. Gândurile noastre rele, reaua noastră dispoziție îi influențează pe ceilalți. Pentru aceasta trebuie să găsim modul de a curăți adâncul sinelui nostru de orice răutate. Când sufletul este sfințit, el răspândește binele. Curățenia inimii este condiția cea mai însemnată pe care o cere Mântuitorul la îndeplinirea oricărei fapte. Prin aceasta El arată însemnătatea părții lăuntrice a faptei, adică a intenției, a gândului care-i stă la temelie. Mântuitorul face din această schimbare a adâncului sufletului omenesc lucrul cel mai ales prin care morala creștină întrece orice faptă bună.*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Unde se face slujba Sfântului Maslu?

Răspuns: În biserică sau la casa bolnavului pentru care se face Maslul.

Întrebare: Cine poate săvârși slujba Sfântului Maslu?

Răspuns: După învățătura Bisericii, pentru slujba Sfântului Maslu trebuie șapte preoți, închipuind cele șapte daruri ale Duhului, numărate de proorocul Isaia (*Isaia 11, 2-3*). Numărul acesta simbolic amintește și unele fapte din Sfânta Scriptura a Vechiului Testament din care se vede mila și îndurarea lui Dumnezeu. Astfel de șapte ori s-a plecat proorocul Elisei peste un copil mort pe care l-a înviat (*4 Regi 4, 34-35*). De asemenea, șapte au fost preoții care au sunat din trâmbițe și de șapte ori a fost înconjurată cetatea Ierihonului, când a fost cucerită de israeliți, la intrarea lor în pământul Făgăduinței (*Iosua 6, 13-16*). Și iarăși, de șapte ori s-a rugat proorocul Ilie pe muntele Carmel, până când Dumnezeu a dat ploaie pământului ars de secetă (*3 Regi 18, 42-45*). La nevoie pot sluji însă Sfântul Maslu și mai puțini preoți: trei (pentru numărul Treimii) sau cel puțin doi. Dar numai un singur preot nu poate săvârși Sfântul Maslu, căci Sf. Apostol ne spune să chemăm „preoții Bisericii...” (*Iacov 5, 14*), iar nu pe un preot.

Întrebare: Când se poate săvârși Taina Sfântului Maslu?

Răspuns: Nu sunt zile sau timpuri anumite pentru săvârșirea Sfântului Maslu. Se face oricând este nevoie. În popor se obișnuiește să se facă mai ales în zilele de post.

Întrebare: Se poate face Sfântul Maslu pentru cei sănătoși?

Răspuns: Întrucât prin Taina Sfântului Maslu se dobândește nu numai tămăduire de bolile trupului, ci și iertarea păcatelor, se poate face maslu nu numai pentru cei bolnavi, ci și pentru cei sănătoși și nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Sfântul Simion al Tesalonicului îndeamnă pe fiecare creștin să se nevoiască a-și face Sfântul Maslu.

Întrebare: Ce lucruri trebuie la săvârșirea Sfântului Maslu?

Răspuns: Slujba Sfântului Maslu se face înaintea unei mese pe care se pune Sfânta Evanghelie, lumânări (de regulă șapte), un vas cu grâu sau cu făină și unul cu untdelemn, precum și șapte bețișoare de busuioc înfășurate cu vată, cu care preoții vor unge pe bolnav.

Întrebare: Ce trebuie să știm despre untdelemnul de la Sfântul Maslu?

Răspuns: Untdelemnul este sfințit și plin de darul dumnezeiesc al Duhului Sfânt, ca și apa Botezului. El are puterea de a sfinți sufletul și de a tămădui trupul, a izgoni bolile, a vindeca rănilile, a curăți întinăciunea păcatului și a împărtăși mila și îndurarea lui Dumnezeu. De aceea, untdelemnul rămas de la Sfântul Maslu, ca și făina binecuvântată atunci, trebuie păstrate cu cinste în loc ales. Se obișnuiește ca din făină și untdelemn să se facă o turtiță, din care se dă bolnavului să mănânce.

Întrebare: Ce trebuie să mai știm despre Sfântul Maslu?

Răspuns: Taina Sfântului Maslu, este slujba prin care Biserica se roagă pentru cei bolnavi, dăruindu-le harul tămăduirii, al iertării păcatelor prin ungera cu untdelemn sfințit însoțită de rugăciunea preoților. (va urma)

†	PROGRAM LITURGIC	†
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 25 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 27 noiembrie	14:00 17:00	Spovedanie Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 28 noiembrie	07:00 14:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie Vecernie cu litie
Duminică 29 noiembrie	07:00 11:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie cu litie

Planurile omului și zâmbetul lui Dumnezeu

Se spune adesea că, atunci când ne facem planuri, Dumnezeu zâmbește. Poate că este un zâmbet vesel sau este un surâs trist, așa cum îl mai schițează uneori bunicii în colțul gurii când văd că nepoții au crescut și misiunea lor s-a cam încheiat. Dumnezeu vede râvna noastră de a așeza lucrurile pe un făgaș normal și de a-i ajuta pe alții prin planurile pe care le facem și atunci ne binecuvântează tainic eforturile. Dar mai vede și egoismul sau ambiția nemăsurată care ne cuprind inima, invidia față de succesele altora, orgoliul și trufia care ne împing la planuri grandioase numai pentru a fi lăudați de ceilalți. A-ți face planuri minuțioase necesită timp și, de fapt, denotă o frică interioară. Frica de a nu scăpa ceva din vedere. Frica de a nu fi la înălțimea așteptărilor. Frica de a deveni ridicol în ochii altora. A nu-ți face planuri deloc înseamnă, pe de altă parte, a trăi la întâmplare. Să te gândești pe îndelete la ce te pricepi și la ce nu te pricepi. Să te gândești cum poți să fii mai implicat în viața celorlalți. Să analizezi ce posibilități ai de a-ți valorifica talanții încredințați de Dumnezeu. Și, cel mai important, să fii realist. Majoritatea oamenilor supraestimează ce pot obține într-un an, dar subestimează ceea ce pot obține în zece ani. De asemenea, în făurirea oricărui plan, gândul la Dumnezeu trebuie să fie prezent. Înțeleptul Solomon spunea: „*Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti*” (*Pilde 16, 3*). Trebuie să te gândești că există o posibilitate mai mare sau mai mică să nu împlinești tot ceea ce ai de gând. Unele planuri au nevoie de o viață întreagă pentru a se transforma în realitate. Altele vor rămâne moștenire urmașilor. Iar altele pur și simplu nu sunt necesare. De aceea, este bine să eviți să fii nerealist în ceea ce-ți dorești să împlinești. Și trebuie să te rogi. Continu, profund și sincer. Altfel, planurile te pot conduce ușor într-o direcție greșită. Vei încerca să faci prea mult și vei renunța sau vei împlini și te vei mândri sau, mai rău, vei spune că Dumnezeu nu te-a ajutat. Aici este greșeala fundamentală pe care fiecare om o face măcar o dată în viață. Pune lipsa realizărilor sale, oricum irealizabile, pe seama lui Dumnezeu. Deci, dacă avem planuri, nu greșim în fața lui Dumnezeu. El nu Se așteaptă să trăim la întâmplare, ci într-un mod responsabil, în care învățăm să ne asumăm diverse sarcini și progresăm în împlinirea lor și în preluarea altora. Altfel spus, să mai privim și zâmbetul lui Dumnezeu, nu doar propriile planuri.

† Când Isus Hristos este cunoscut și ascultat cu adevărat, atunci se face pace în suflet, în familie, în țară și în lume.

